

17. Oct. 1842

FACTS

Date:

17. Oct. 1842

Page number:

Dagbog A, side 80-82

TRANSCRIPTION

17 October Mandag

Inat lukkede Døden to Øine, der nylig straaled mildt og venligt. Mine,¹ Tjenestepigen her hos min Vert, hele Hospitalets Yndling døde. Hun var ung og yndig uden at være egentlig kjøn, altid venlig og mild. I Fredags Aftes blev hun pludselig syg og inat var det alt forbi. Hvor tit glædede ikke Din muntre Sang og Latter mig, du gode Pige! naar jeg sad ved mit Arbeid tit forknytt og traurig tilmode, da nynnede Du rask din Vise mens du syslede derude i Køkkenet; for Dig havde Livet megen Værdi endnu – o Gud! og jeg maa ved din Død, som ved saa mangt ungt Menneskes, sige: Gud ske Lov! jeg kan ikke sørge, I ere lykkelige, som have udstridt – vi at beklage, som blive tilbage; men vor Time kommer ogsaa, – min dog seent! – – Du gode Mine! jeg kan ikke ret forestille mig at Du er død allerede, Du som for faa Dage siden var saa munter. – senere. Jeg var med Candidat Paulsen nede at see hendes Liig; hver Form, der nylig svulmede smukt har Døden hurtigt stivnet; jeg tegnede et Udkast af hendes Træk for om mulig senere at kunne tegne et Billede af hende. En mærkelig Virkning har det gjort paa alle Gemytter her, enhver vilde hun vel, og heller Ingen vilde hende ondt. Havde jeg dog kun igaar seet dig og takket dig for al din Villighed, den du viiste mig daglig ved hundrede Smaatjenester, og da jeg forrige Vinter var syg, ved omhyggelig Pleie. Farvel, uskyldige Pige! gaae til de Lykkelige; du var kun en Tjenestepige, men dit Minde vil dog velsignes, thi du •81• var af de lykkelige Kvinder, som ved den blotte Nærværelse skaber Munterhed og Glæde. Hvor let vil det nu ikke falde mig at forlade Hospitalet, som du virkelig gjorde hyggeligt; paa Apothekergangen, hvor de unge Candidater bo, hvor vil der blive dødt, aldrig mere gjenlyder den af din Latter. – Døden er dog noget vidunderligt, gruelig og dog vor sidste Trøst, nei Døden er kun gruelig, men Trøsten ligger i Haabet om det gaadefulde Liv bag Dødens Nat. – Da jeg for omtrent et Aar siden flyttede herind anede jeg ikke at min vakkre Vertinde,² Datter af Provst Meel³ i Raklev, alt ved Juletid skulle ligge under Jorden, nu drager jeg snart herfra og nu dør den vakkre lille Mine. – senere – Naar vi midt i vor blomstrende livsfriske, glade Ungdom bortrives af Døden, da ligger deri dog noget meget sørgeligt; thi denne uskyldige Glæde har endnu ingen Kamp bestaaet, Livets Alvor er endnu ikke traadt til for at klare Begreberne, vi ere ikke i denne Tilstand, for det menneskelige Øie, modne til at indgaae til et evigt Liv. Men der kommer Tvivl og Fristelser og en haard Strid skal vi kæmpe – i den staaer jeg nu selv og tit kunde jeg have Lyst at opgive Alt, men det faste Haab: Gud har givet os Kræfter til at bære, hvad han paalægger os, han vil lade os seire og han vil atter kalde tillive et muntert, livsfrisk, blomstrende Liv i os, hvor meget Dunkelt skal have klaret sig, hvor vi ville forsones med Meget i Verden, der nu træder sørgeligt og skjærende frem for vort Øie. Vaagner et saadant Liv atter i mig, da vil jeg ogsaa finde Ro, og finder jeg Ro, da

føler jeg, at jeg kunde maaskee blive en Velsignelse for Mange, som den kjære Fabricius⁴ var det, som Købke,⁵ Du, Julius!⁶ havde •82• vel neppe selv endnu naaet dertil. Ak, hvilken Velsignelse maa det dog være at kunne trøste Andre og sige: Ven, jeg forstaar din Kummer, jeg har selv lidt, hvad du nu lider, men vær tro indtil Enden og du skal finde Hvile. – Ja dette er min Tro, lad mig derfor tie med de formastelige Ønsker om at befries ved Døden, hvor lidet moden er jeg. Lad mig, gode Gud! blive tro og stride Striden tilende, jeg vil da blive god og blid paa mine gamle Dage, jeg har jo ogsaa altid troet, at jeg blev gammel. – Men, algode Gud! lad mig ikke blive gammel i Synden – beskyærm den spæde Spire i mit Hjerter, som Du selv der har nedlagt, giv Regn og Soelskin, at den maa trives og opvoxte til et sundt og kraftigt Træ, hvorunder jeg i Alderdommen kan finde Hvile, da skal min Tale være som Lovsang til Din Ære – Livet vil jeg elske og mine Medmennesker og dog velsigne den Stund, Du kalder mig herfra til det evige Liv! –

¹ Wilhelmine Louise Klamer (ca. 1819-1842), stuepige hos kontrollør Carl Schoubye. Dødsårsagen blev i kirkebogen noteret som "Pludseligen Død".

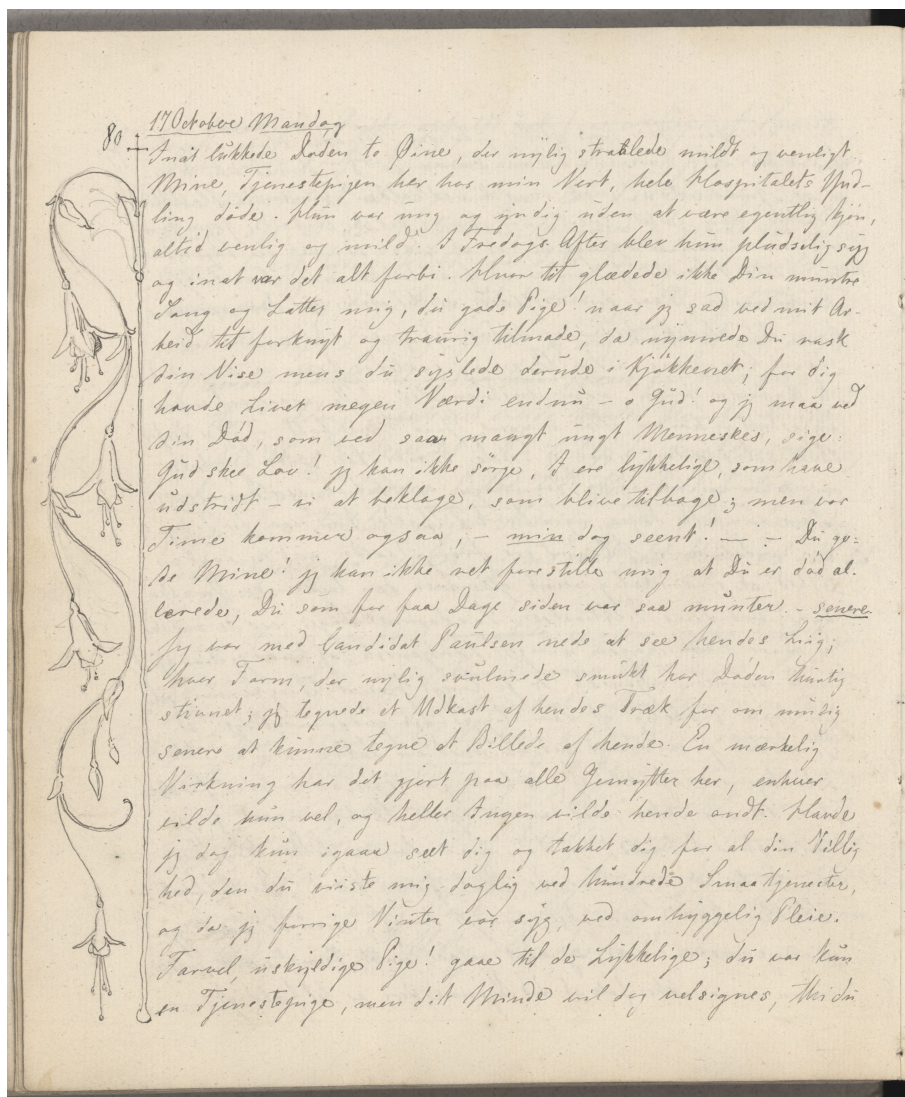
² Sophie Hedvig Schoubye, f. Mehl (ca. 1810-1841).

³ Provst Jens Kragballe Mehl (1782-1839).

⁴ Ove Fabricius (1816-1841).

⁵ Hans Peter Købke (1812-1839).

⁶ Julius Th. Hedermann (1821-1841)

var af de lykkelige Kvinder, som ved den blotte Narværelse
 skaber Minnetid og Glæde. Hvor let vil det mig, ikke fal- 81.
 se mig at forlade Klagestallet, som den virkelig gjæde ting
 geligt, paa Apothekergangen, hvor de mange Cand. bader
 sig, hvor vil der blive det, aldrig mere gjenlyder den af din
 Latter. — Døden er dog noget lidendeligt, grueligt og dog
 den sidste Trøst, nei Døden er kun grueligt, men Trøsten ligger
 i blækken om det gængsleste Liv hos Dødens Nat. — Da
 jeg for at træde et par siden flyttede herind anede jeg ikke
 at min vakkere Hertinde, Datter af Svogerskue, Skole, alt. (For Leve!)
 ved sitetid skulle ligge under Jorden, min drøge jeg snart
 herfra og min søde den vakkere lille Minde. — Senere —
 naar vi midt i den blomstrende livsfriske glade Ungdom hertindes
 af Døden, da ligger den dog noget meget sørgeligt, thi denne instendi-
 ge Glæde har end nu ingen Kamp. Kædet, Livets Alvor er endnu
 ikke trædt til for at klare Begrebet, vi ere ikke i denne Tilstand,
 for det menneskelige Gie, madne til et indgaaet til et evigt Liv.
 Men du kom over Trind og Tristelser og en haard Strid skal vi
 kæmpe - i den staaer jeg nu selv og det kender jeg have Lyst at
 spænde Alt, men det faste Klat: Gud har givet os Kæfter til
 at gøre hvad han paalægger os, han vil lade os se og han
 vil efter kalde tilhæve et minnet, livsfrisk, blomstrende Liv
 i os, hvor meget Simpelt skal have klædt sig, hvor vi ville
 forsvares med Møgt i Norden, der vi træder sørgeligt og
 skjærende frem for sort Gie. Vagter et sandt Liv efter
 i mig, de vil jeg ogsaa finde No, og finder jeg No, da føler jeg
 at jeg kender maaskee blive en Velsignelse for Mange, som
 den kjære Fabricius var det, som Kibke, den Julius' kender

82. vel neppe selv end nu naet fortal. Ak, hvilken Velsignelse
maa det dog være at kunne træste Andre og sige: Ven, j
forstaaer din Kummer, j har selv lidt, hvad du nu lider,
men vær tro indtil Enden og du skal finde Klarhed. - for
dette er min Tro, lad mig derfor tile med de varmeste Bøn-
sker om at befries ved Døden, hvor lidt moden er j.
Lad mig, gode Gud! blive tro og stride Striden tilende, j
vil da blive glad og glad paa mine gamle Dage, j har
jo ogsaa altid troet, at j blev gammel. - Men, al gode Gud!
lad mig ikke blive gammel i Synden - heshjært den spræde
Spræde i mit Hjerte, som du selv har lært medagt, give Bøn
og Sælskin, at den maa trives og grovge til et sundt
og kraftigt Træ, hvorind j i Alderdommen kan finde
Klarhed, da skal min Tale være som Løvsang til din Ånd -
Linet vil j elske og mine Medmennesker og dog velsigne
den Ånd, di kalder mig herfra til det evige Liv! -

1800

Jegne Eftermiddags havde j den Glæde at gjensee den kjære
Kæreste frisk og vel efter et langt Ophold i Frederiksberg.

1900

Alvor lidt hører der dog til at gribe heelt forstyrrende ind i en
Families Øe og Vel. Min Moder kunde nu leve med Spar-
hed, den træn er vant til det hie igennem, af sine 800 Baler
aarlige Bud kom over; men nu faldet Joachim igennem ved
den lille Gænnen fra yngste til næst yngste Klasse paa Land-
akademiet. Han maa best du fra, hvor han havde Alt frit
og nu skal Moder singe for ham. Det ser ind som en
Mundighed dog vil det gøre; men det ser det ikke ind som